

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1392/2020
28.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Данило Жарковић адвокат из ..., против тужене Месне заједнице „ББ“ чији је пуномоћник Милош Срећковић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3730/19 од 10.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 28.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3730/19 од 10.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П1 86/18 од 20.06.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да на име неисплаћене зараде исплати тужиоцу износ од 83.938,02 динара са законском затезном каматом од 31.05.2018. године до исплате и на име накнаде за неискоришћени годишњи одмор износ од 7.994,10 динара са законском затезном каматом од 31.05.2018. године до исплате, све у року од осам дана под претњом извршења. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев за исплату зараде преко досуђеног износа од 83.938,02 динара до тражених 167.876,04 динара и у делу законске затезне камате на разлику између траженог и досуђеног износа. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 51.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате у року од осам дана под претњом извршења. Ставом четвртим изреке одлучено је да се тужилац ослобађа обавезе плаћања судских такси у овом поступку.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3730/19 од 10.02.2020. године, ставом првим изреке, жалба тужене је делимично усвојена и пресуда Основног суда у Бачкој Паланци П1 86/18 од 20.06.2019. године преиначена у усвајајућем делу одлуке о тужбеном захтеву којим је тужена обавезана да исплати тужиоцу зараду у износу од 83.938,02 динара са затезном каматом од 31.05.2018. године до исплате, тако што је овај део тужбеног захтева одбијен, а преиначена је и одлука о трошковима парничног поступка тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка, док је у преосталом усвајајућем делу којим је тужена обавезана да тужиоцу на име накнаде за неискоришћени годишњи одмор исплати износ од 7.994,10 динара са затезном каматом

од 31.05.2018. године до исплате жалба тужене одбијена и пресуда у том делу потврђена. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженој трошкове жалбеног поступка у износу од 10.800,00 динара у року од 15 дана.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену - дела којим је преиначена првостепена пресуда и одбијен тужбени захтев, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се конкретно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка из става 2. наведеног члана због којих се, под условима из члана 407. став 2. тачка 2. ЗПП, овај ванредни правни лек може изјавити, нити да је другостепени суд погрешно применио или пропустио да примени неку процесну одредбу.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је решењем Савета тужене од 07.04.2014. године постављен за секретара Месне заједнице за временски период од четири године, с тим што ће сва права, обавезе и одговорности из радног односа и по основу рада остваривати почев од 08.04.2014. године. Радни однос тужиоца престао је 10.04.2018. године, истеком времена од четири године, о чему је донето решење председника Савета тужене Месне заједнице од истог датума. По доношењу овог решења тужилац није засновао радни однос и као незапослено лице пријављен је код Националне службе за запошљавање.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања другостепени суд је правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио исплату три зараде коју је примао у време престанка радног односа.

Овај тужбени захтев тужилац је засновао на члану 70. став 3. Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник Републике Србије“, број 48/91 ... 23/13).

Сходна примена наведеног закона на функционере и службенике у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе престао је 01.12.2016. године - даном почетка примене Закона о запосленим у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе („Службени гласник Републике Србије“, број 21/16). Према члану 1. став 1. тог закона, њиме се уређују права и дужности из радног односа запослених у органима аутономне покрајине и јединицама локалне самоуправе, а сходна примена одредби тог закона предвиђена је и за запослене у органима градских општина, као и у службама и организацијама које према посебном закону оснива надлежни орган

аутономне покрајине, јединице локалне самоуправе и градске општине ради обављања послова управе.

Уставом Републике Србије предвиђено је да су јединице локалне самоуправе општине, градови и Град Београд (члан 188. став 1). Одредбом члана 3. став 1. Закона о локалној самоуправи („Службени гласник Републике Србије“ број 129/07) прописано је да се локална самоуправа остварује у општини, граду и Граду Београду (јединице локалне самоуправе). Према члану 8. и члану 72. став 1. и 2. тог закона, ради задовољавања општих, заједничких и свакодневних потреба становништва на одређеном подручју јединице локалне самоуправе (селу, односно деловима градских насеља) могу се образовати месне заједнице или други облици месне самоуправе у складу са законом и статутом јединице локалне самоуправе.

Из изложеног следи да месна заједница није јединица локалне самоуправе већ облик месне самоуправе који се оснива ради задовољавања потреба и интереса локалног становништва, па се на тужиоца не примењује одредба члана 14. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе. На радни однос тужиоца код туженог примењују се одредбе Закона о раду, а тим законом није предвиђено право чије остварење тужилац тражи у овом спору. С`тога, по оцени Врховног касационог суда, нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, због чега је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић